

М. Мүшфиг

Һәјат вә сәнәт ешиги

МИКАЙЛ Мүшфигни үрәји одла долу иди. Бу од һеч заман сөнмәдү. Онуң өзү инди һәјатда јокса ла, аңгач үрәјини оду јенә вардыр вә о, бу күн дә сөнмәзиншидр. Сәһан дә сөнмәјәчәкшидр.

Бу одун шөләсини көрмәк мүмкүн дејилди. Ону дүмәк вә үрәкдә һисс етмәк олар. Бунун үчүн шаирни әсәрләрини диггәлә охумак лазымдыр. Бу сөнмәз од онун әсәрләриндә галмышдыр. Әүзү дә әбәдлик галмышдыр. Шаирни һәр сөзү бир гығалычым иди, бу гығалычылари бирләшмәсиндән зарван шә рәтәр, илар кәмәсинә бәхмәларәғ өз тәрәвәт вә пардагығыны һалә дә итирмәшинди.

Мүшфиг өмүрүнчү соунга гәләр бәлә бир одла јашамышдыр. О, Лермонтов еһтирасы бир шаир иди. Онуң кими, һәјатдә тез кетмәсинә бәхмәларәғ, бизим әдәбијатчымызын тарихиндә моһналы вә дәрһи бир әд бүрахмын, заманын, дәрүн һоббини тутуб, мүһүм вә чиндән мөвзүлардә гижмәтли әсәрләр мөјәзнә чыхарышшыдр. Онда Бәјрон чыгылыгыла дә варды. Һәр күн шә р јазыр, јорумлақ билмирдән. Чүнки шә р онун үчүн јашамақ, севинмәк, гәһәлдәнмәк, һисәләрә хидмәт етмәк дәмәк иди.

Шаир һәјатә елә гәһәләр гәрышырды ки, көрдүју, дүдүгү бүтүн көзәликләри дәрһәлә шә рә котирнәјә чалмышыды. Сәкин о, тәһсирди, гәһәндә елә чығуғулуқ варды ки, бир ән бәлә рәһәт олмуғду. Ләзимәтлә сипәсиндә гәһәјәји дүјүләрә вәргәләр бәһәтләмәшә јазм стәудандан арывла билмирдән. О, сәгә булақ рејиләди, гүвәтән бир чәј кими иди: сипәси рүһу, һалһалы, одлу шәрәғ, тәһиз сәвкә дүјүләрә илә долу оғшамақ, чошуну, парлақ, тәһиз сәвкә, ушағлар үчүн һағыллар јарадыр, тәрчүмәләр едир, бу гәләр көркин шәһәрсинә бәхмәларәғ көрүнәләр јорумлақ вә оладуғуну билмир, дәһә чәх әсәрләр јазмақ ешиги илә јашәјырды.

М. Мүшфиг һәјатә вүргүн едә, һәјәти сәвирди. Буна көрә дә һәјәтин көзәликләринә көз јучи, олары дүмәјә билмирдән. Кәчкә бир дүјү бәлә онун синәсиндә тәләтүмә кәлирдән. Мүшфигни гәһәндәниң поэтик гығалычылар елә парлақ, елә рәһәтәрәк иди ки, гөсү-гүзәһ кими иди. Онуң һәјатә күчүл мейди өтәри, кечин, тәһәдүфи бир иејә олмашымын. Шаир һәјәтин дәрһәликләринә ено билмиш, ән ичә нөгәләрә әд атымағы бәчарышшыдр.

Јағшыш, булуду, мөшәни тәһсир едәркән, тәччә поэтик ләһзә јарәтмәглә кифәртәһләмәјән шаир, һисаны һәјатә, јашамаға, көзәләјә чәгырыр. Бәлә шә рәлардә сәһит тәһсирдән дәһә чәх, бир гәһәнарәғ, чошунулуқ, еһтирас вардыр. Һәјәт ешиги күчүл оладуғу үчүн бу шә рәрин јарәтмәғи тәһсирдә дә күчүлүдү. Мөшһүр «Күләкләрә шә рини охујаркың бу шә р рүһундә күчүл һәјәт ешигин, еһтирасыны дүјүмәк гәријүмкүчүдүр.

Истәр сәвкинә, истәр тәһбәтәндән, истәрсә дә бәшгә мөвзүлардән бәһс едәркән шаир өз шә рини сәлдә галыр, еһи рәтми, еһи әһәкии, еһи чошунулуғу сәхләјә билди. Мүшфиг дивәрдән асылышын бир тарих сүчүт ичиндә галмышыла дәмәр, нөгмәләр гәһәндәһә учмәк истәјыр. Онуң шаир гәһби

«Һәјәтин дәлгәлләри үзәриндә рәс еләјир», буна көрә дә сүмә күнәтә, рәһәтләрә, тәһлијә јаддыр. Һәјәт Мүшфиг үчүн әләмчә, зәвг-сифә дејилди. О, бөш-бөшүнә, моһнасы, әудә, амаласы, гәһәрсә јашамағын әләјиниәдир.

Һәјәт шә р, дәјүшүдр, сәләдәтир, әмәкдир, Билә-билә буналары, дәһәнмәк нә дәмәкдир? Нә дәмәкдир дүмәјәлә тез гәрымәк гәһәләмәк?

Һәјәти сөвмәк М. Мүшфиг үчүн мүбәрризә дәмәк иди. Озүр ки, јени әһинә гошуларәғ дәрүн, заманын сәһинә өз шә рәри илә сәс пәрмәјә билмәздән. Јени гуручулуқ дәрүнү, дәһә көзәл һәјәт үгүнчә чалышан әһмәт аамаларыны тәрһинәүмә бәһәләјән шаир, бизим сәһәләст һәгигәтләринә бәһәлә олмур, «бизимдәр кәһәт, бизимдәр һәјәт» әсәј бүтүн вәрлығы илә мүбәрризә јошудр. Јазмалық дәрүн рүһуну поэтијәлә котирмәк истәјән шаир, еһиң замандә Вәтәнин саһаны илә, кәләчәкә бир шәфәс адыр.

Бәхтјәрәрәм о шаир ки,
Рубәбиндә мүһитиниң һәһисымын чәгырыр,
Сәһра бүтүн күр сәһлә
Кәләчәјә һәҗрир.

Мүшфиг һәјәти дәрһи елә, вә һәһәбәтлә сәвдији кими, сәһити дә еһиң ешә вә дәһәбәтлә сәвирди. Ики сәвкә үрәјиндә бирләшкән бөүк сәвкәјә чырылмышын. Ики һәһрин әһиәб-ләшмәсиндән сүчү јәһбидә тәләтүмәләр, бурунғанлар, тудуғлар, һәчб вә бөүк дүјүләр јарәһирым. Һәјәтин көзәликләрини вә һисәни үрәјини ән үлән дүјүләрәрини һисәләкә, һәһсәләкә поэтијәлә котирин шаир, олары елә чиндә, елә парлақ вәргә билмишди ки, бу поэтијә охучу үчүн йзвә вә су кими олмушдыр. Мүшфиг өз шә рини гәрышымдә «көвәләшкә», «һисәләшкә», «дәрһиләшкә», «сәләләшкә», «сәһләләшкә» кими һәчб вә бөүк вәзифәләр гәһүш, буналар бүтүн јарәдичылығы боју шәрәфлә әһәл етмишди. О, «көвәләшкә» дүјүсәһиндән хәбәрләр олмағы, сәһәтәрәк олманы бөүк шәрәф сәһишмишди. Буна көрә дә «шә р јазмалә кечин күнләрини ән вәһалә күнләр сәһиә» сәһәтә үлән, мүғдәдәс бир шәј кими бәһишмишди. О, күнләрини шә р јазмалә кечирдији үчүн һәјәт көзәликләринә тәһиз етмәк, ондан зәвг алымақ һәкк тәһә билмир. Бу азыан е вәһалә күнләриң мурәһәтлә дејир:

Бәхкә буауларә күлүсәмәкчиди,
Сәвкә нөгмәләр бәстәләмәкчиди
Мәһә мусидә вәрәринсиниз?

Көзәләр! Шә рлә кечин күнләриндән мүһәндә истәјән шаир һәјатә дәһә чәх јаркын олмақ, көзәликләриң долуғунә тәһшә етмәк, кәләк, көрмәк, дүмәк, тәһиз олмәк ешиги илә јашәјыр. Бәләликлә, шаирни гәһбидә олан ики шә р арасиндә гәрымәк вәһәд, мөһкәм бәһылығ едәрди.

Микајыл Мүшфигни јашамақ бу бөүк һәјәт вә сәнәт ешиги иди. Бу ешә олмадан шаирни вәрлығы һәгмәгә дүшүмәк гәриј-нүмкүчүдүр. О, күнүш вә торпагла јашамақ бир ағач кими иди, јарәдичылығы бәһәд-бәһә елә чинчәкәһишди ки, бу чинчәкәр фәрәһ, сәһини, һишәк котирди.

Азыдан олмасынын 60 һәһкә јубилејини гәјд етдијиниң шаир бу күн сәғ олз бәләрдән. О, бу өмүр јарымдә чошуну јашамамышыдыр. Аңгач онун өз јубилејинә бу күн гүдәрә вә мөһәнәтлә кәләјини, әсәрләрини јени бир тәрәвәтлә сәләдәјини керәдүкә сәһишмәк олмур. Һәјәт вә сәнәт ешиги илә јашамақ Микајыл Мүшфиг әһл гүдәрлиг шаирләрә моһсүс бир һәјәт јоју кечиб, јарәдичылығы илә азыр әдәбијәтиң тарихиндә шәрәфли вә моһналы бир сәһиә атымышдыр.

Тоғиң МАҺМУД.

МҮШФИГ

Илк јалласы, сөн сөзи
Нөгмә олан бир еди
Ныгылы сәси Мүшфиг,
Јазла һарәј топарың,
Чылов билмәз бир сәһин
Мәгрүр нөгмәсн Мүшфиг.

Сәһ һәр сәсә доғма
Шә р һәр кәсә доғма
Гөһәман Нызәминниң
Шә р нәвәсн Мүшфиг,
Тәһман ДӘМНРОВ.